

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
9 У 614/11
28.09.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Душанке Марјановић, председника већа, Руже Урошевић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским сарадником Мирјаном Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца А.А. из ..., Улица ... бр. ..., кога заступа Боривоје Темелковић из Чачка, Улица Филипа Филиповића бр. 4, Б.Б., са пребивалиштем у ..., ..., кога заступа В.В. из ..., Улица ... бр. ..., Г.Г., са пребивалиштем у ..., ..., коју заступа Витомир Таловић, адвокат из Чачка, Улица Бате Јанковића бр. 37 и В.В. из ..., Улица ... бр. ..., поднетој против Министарства финансија Републике Србије – Сектора за имовинско-правне послове, ради поништаја решења бр. 465-02-00282/2009-07 од 17.12.2010. године, уз учешће заинтересованог лица општине Чачак, коју заступа Градско јавно правобранилаштво, у правној ствари деекспропријације, након одржане усмене расправе дана 27.09.2012. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.09.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље Г.Г. за накнаду трошкова управног спора.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да заинтересованом лицу надокнаде трошкове управног спора у износу од 13.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба А.А., В.В., Б.Б. и Г.Г., изјављена против решења Градске управе за урбанизам града Чачка бр. 465-50/2007-IV-2-07 од 24.08.2009. године, којим је одбијен заједнички предлог В.В. из ..., Б.Б. из ..., Г.Г. из ... и А.А. из ..., који је правни следбеник – универзални сукцесор покојне Д.Д., бивше из ..., а којим траже поништај решења о експропријацији непокретности Општинског секретаријата за финансије општине Чачак бр. 465-80/81-04 од 25.10.1990. године, којим су од њихових правних претходника експроприсани стамбени и помоћни објекти на катастарској парцели бр. ... КО ... и утврђен престанак права коришћења на истој парцели.

Тужбом поднетом овом суду 17.01.2011. године, тужиоци оспоравају законитост решења туженог органа због неправилно примењеног Закона о експропријацији. Истичу да је прошло 22 године од када је према власницима започео поступак експропријације, али да до данас тај поступак није окончан. Сматрају ненормалном ситуацију у којој не могу да поправљају зграду, нити да било шта зидају, продају и слично, због тога што им није исплаћена накнада, нити је земљиште приведено намени. Због тога траже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу наводи да у свему остаје при разлозима изнетим у оспореном решењу и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Општинско јавно правобранилаштво Чачак, као законски заступник града Чачка, у одговору на тужбу наводи да су тужиоци поднели предлог првостепеном органу за поништај решења о експропријацији предметних непокретности, јер исте нису приведене намени. Како је Законом о експропријацији предвиђено да се поништај правноснажног решења о експропријацији може захтевати тек уколико експроприсане непокретности нису приведене намени у року од 3 године од закључења споразума о накнади, односно од правноснажности одлуке суда којим се одређује накнада, сматра да није испуњен основни законски услов за подношење захтева за поништај решења о експропријацији. Имајући у виду чињеницу, да накнада за експроприсане непокретности није одређена, као и чињеницу да тужиоцима непокретности нису изузете из поседа, корисник експропријације није ни

могао приступити привођењу намени експроприсаних непокретности, што даље значи да рок за привођење намени од 3 године, предвиђен одредбом члана 36. став 3. Закона о експропријацији, није ни почео да тече. Имајући у виду све напред наведено, као и чињеницу да нису испуњени законски услови за поништај решења о експропријацији, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу, у одсуству уредно позваног тужиоца Милована Мариновића и уредно позваног туженог органа, применом одредбе члана 38. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Пуномоћник тужиоца А.А. је у речи на усменој јавној расправи остао при наводима из тужбе и постављеном тужбеном захтеву. Посебно је указао да експроприсана непокретност није приведена намени још од 1960. године и да се тужиоци налазе у тешкој ситуацији, јер нису у могућности ни да изврше поправку оштећења на кући. Предложио је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Пуномоћник тужиље Г.Г. је у речи на усменој јавној расправи остао при наводима из тужбе и постављеном тужбеном захтеву, при чему се придружује речи пуномоћника тужиоца А.А.. Сматра да је приликом одлучивања о захтеву тужилаца требало применити и одредбе члана 99. Закона о планирању и изградњи из 2009. године или одредбе члана 86. истог закона из 2003. године, зато што је ставом 2. решења о експропријацији од 25.10.1990. године у суштини изузето градско грађевинско земљиште – катастарска парцела на којој се објекти налазе. Сматра да је одлука туженог органа, као и одлука првостепеног органа једнострана, јер је заснована искључиво на примени одредаба Закона о експропријацији, а не и на примени одредаба Закона о планирању и изградњи, који је у конкретном случају, приликом одлучивања о захтеву тужилаца, требало применити. Овакав став заснива на чињеници да је од тужилаца изузето градско грађевинско земљиште које је веће вредности од објекта. Објашњава да је првостепени суд 2003. године донео решење којим је одлучио о накнади и које је било потврђено од стране другостепеног суда, али је Врховни суд Србије 2006. године укинуо и првостепено и другостепено решење. Додао је да решење из 1990. године не представља решење о експропријацији у целини, будући да земљиште није било у власништву тужилаца, већ се радило о градском грађевинском земљишту које је било друштвена својина и које је истим решењем изузето из поседа

тужилаца, односно њихових правних претходника и да је то разлог због чега сматра да се одлучивање није могло засновати само на примени Закона о експропријацији, већ да је првенствено требало применити одредбе Закона о планирању и изградњи. Предложио је да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и обавезе туженог да му надокнади трошкове за долазак у суд и судску таксу у укупном износу од 15.000,00 динара.

Законски заступник заинтересованог лица је у речи на усменој јавној расправи остао при наводима из одговора на тужбу и у свему оспорава наводе из тужбе и наводе на усменој расправи. Истакао је да је у конкретном случају једино могло да се одлучује применом Закона о експропријацији, јер су својевремено решењем експроприсани објекти тужилаца и изузето градско грађевинско земљиште. Додаје да не постоји правноснажна одлука о утврђеној накнади, будући да је Врховни суд раније донете одлуке укинуо, да без правноснажно утврђене накнаде за експропријацију, корисник није ни могао да уђе у посед експроприсане непокретности, тако да се и не може рачунати рок у коме је корисник експропријације требало да непокретност приведе намени. Поред тога, истакао је да је планским актом предвиђено на том месту постојање школског дворишта. Оспорио је наводе пуномоћника тужиље Г.Г. у погледу примене закона, с тим што је додао да чак и када би се примениле одредбе Закона о планирању и изградњи нису испуњени законски услови, јер рок за привођење намени није ни почео да тече. Предложио је да суд обавезе тужиоце да му надокнаде трошкове спора за састав одговора на тужбу од 6.000,00 динара и приступ на данашње рочиште у износу од 7.000,00 динара.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета произлази да је тужени орган одбио жалбу тужилаца, будући да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, утврђено да питање накнаде није решено ни пред првостепеним органом, нити у ванпарничном поступку правноснажном одлуком о накнади. Како у ванпарничном поступку није донета правноснажна одлука о накнади, а чије постојање је услов из одредбе члана 36. став 3. Закона о експропријацији, по оцени туженог органа, не постоји правни основ за поништај правноснажног решења о

експропријацији. Ово стога, што без постојања споразума о накнади није могуће утврдити законски рок од три године унутар кога се оцењује да ли су изведени знатни радови на објекту за чију изградњу је извршена експропријација непокретности.

Одредбом члана 36. став 3. Закона о експропријацији („Службени гласник РС“, бр. 53/95...20/09) прописано је да ће се на захтев ранијег сопственика експроприсане непокретности, односно његовог наследника, правноснажно решење о експропријацији поништити или изменити, ако корисник експропријације у року од три године од правоснажности одлуке о накнади, односно од дана закључења споразума о накнади, није извршио, према природи објекта, знатније радове на објекту ради чије изградње је извршена експропријација.

Полазећи од наведеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења, будући да нема правноснажне одлуке о накнади нити споразума о накнади, од које би се рачунао рок за оцену да ли су изведени радови, па нису испуњени услови за подношење захтева, у смислу члана 36. став 3. Закона о експропријацији.

Управни суд је ценио навод тужбе да је приликом доношења првостепеног решења требало применити одредбе Закона о планирању и изградњи, па је нашао да исти није основан, будући да је првостепено решење донето на основу Закона о експропријацији, па се и поништај може тражити само применом истог закона по коме је и донето.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиле Г.Г. за накнаду трошкова спора, обзиром на успех тужиле у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, на основу одредаба чланова 150. и 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев законског заступника заинтересованог лица да му тужиоци надокнаде трошкове овог управног спора, суд је имао у виду да је имао трошкове у висини одговора на тужбу, у износу од 6.000,00 динара и трошкове за приступ рочишту у износу од 7.000,00 динара, па је одлучио као у ставу III диспозитива пресуде, сагласно одредбама члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 28.09.2012. године, 9 У 614/11

Записничар

Мирјана Савић, с.р.

Председник већа-судија

Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ